

deles Forespørgeren utvivlsomt, at de om Werner Calm fremkomne Oplysninger maatte have Betydning til Bedømmelse af, om Tiltalte havde været i ond Tro, ligefrem havde handlet mod bedre Vidende, og i samme Øjeblik der blev rejst Krav om Fremlæggelse af de paagældende Dokumenter, »saa maatte man gøre sig bekendt med dem i Justitsministeriet, saa maatte man se, at de kunde blive af Betydning for Bedømmelsen af Tiltaltes Straffrihed, og saa maatte man opgive Tiltalen for Bagvaskelse«.

Justitsministeren bemærkede hertil, at man ikke maatte sammenblande de Principper, der følges ved Asylrettens Udøvelse, med de Regler, der i Almindelighed følges ved Meddelelse af Opholdstilladelse, og at han ikke vidste noget om, at Werner Calm var arresteret som Spion i Rusland. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Anklagemyndighedens Stilling til § 267 eller § 268 havde Ministeren intet at føje til, hvad han før havde sagt: »Jeg kan ikke paatage mig fra Justitsministeriets Side at erstatte Statsadvokater eller Rigsadvokat; de maa efter deres Kendskab til vedkommende Sag og efter deres Kendskab til Praksis afgøre, hvorledes Sagen skal anlægges, og det interesserer mig aldeles ikke mere at blande mig i de Sager, der anlægges paa mine egne eller paa andre Medlemmer af Regeringens Vegne, end i andre Sager.«

For *Himmelstrup* (V.) stod det som det vigtigste i Sagen, ja, det eneste, der havde Interesse, hvordan det egentlig kunde gaa til, at en saadan Anklage blev rejst af Anklagemyndigheden efter Straffelovens § 268, naar den var vidende om, at der forelaa Dokumenter, som, hvis de kom offentligt frem, vilde faa Indflydelse paa Dommen, men som Forsvareren ikke mentes at kende. Det forekom Taleren meget forkert at hemmeligholde de paagældende Dokumenter af rent principielle Grunde, og han fandt i det hele Retsplejeloovens § 749 uheldig, ligesom han fandt det ødelæggende for den offentlige Debat, at Regeringen klausulerede snart dette, snart hint Stof. Naar Justitsministeren nylig under en Forhandling i Landstinget havde paataget sig at besvare det Spørgsmaal, som for Taleren var det centrale, syntes det ham heller ikke rigtigt, at Ministeren nu skød Sagen fra sig ved at sige: Det vedrører ikke mig, det er mine underordnede Embedsmænd.

Forespørgeren mente, at den af Justitsministeren paa-pegede Grænse mellem politiske Flygtninge og Jøder vist i vidt Omfang var flydende, saaledes som Forholdene havde udviklet sig, og at Spørgsmaalet derfor var, om det virkelig kunde være rigtigt at afvise honnøret Folk, hvis Eksistens var truet paa det alvorligste, og som i reel Forstand kunde